

помощь къмъ Благо. Погледнахъ къмъ вѣрбичкитѣ — той се бѣ излегалъ тамъ на пѣсѣка. Почнахъ да викамъ и да махамъ тревожно съ рѣка. Благо разбра, че го викамъ за помощь, скри се въ вѣрбичкитѣ и само следъ нѣколко минути бѣше при насъ. Щомъ разбра каква е работата, той се спусна надолу да посрещне единия влакъ.

Разтреперани отъ страхъ и вълнение, ние съ затаенъ дѣхъ гледахме какъ Благо тичаше по линията.

Така се избѣгна нещастieto. Благо спрѣ влака, който идѣше отъ западъ и бѣше пѣленъ съ ранени войници.

То се знае, Благо получи награда. И ние забелязахме, че другитѣ войници вече не му се присмиваха, станаха по-внимателни къмъ него. Ние пѣкъ го обикнахме още повече. А Благо си остана сѣщия; нисѣкъ, слабъ, той мигаше съ винаги усмихнати черни очи и вечерь, когато надъ кантона изгрѣятъ едри звезди и изъ житата започнатъ да се пукатъ мекитѣ пламъчета на

свѣтлукитѣ, ние се събирахме около Благо и слушахме за обещаното локомотивче, което ще ходи изъ пѣтекитѣ безъ релси.

Изтече лѣтото, дойдоха жеситѣ есенни дни. Жѣлитѣ акациеви листа започнаха да капятъ около кантона. Полето опустѣ — само врани прелитаха отъ време на време. После паднаха мъгли на Витоша, зарѣмъ ситенъ дѣждъ и стана студено. Благо пристегна своя шинелъ и така отиваше да пази моста.

Когато започна да вали снѣгъ, около кантона стана съвсемъ тихо. Каточе влаковетѣ минаваха вече безъ грохотъ — шумътъ на колелетата бързо омекваше и се изгубваше въ снѣга.

Една привечерь се изви страшна буря. Откъмъ северъ се напластиха тежки сиви облаци. Притѣмнѣ и задуха силенъ вѣтрѣ, който нѣколко пѣти гаси фенера на баша ни. Вѣтрѣтъ засипваше всичко съ снѣгъ, удряше по стѣклата на прозорцитѣ, а бариеритѣ на прелѣза започнаха да скърцатъ. Гѣста тъмнина легна тежко върху кантона.

Бурята се засилваше. По едно време чухме тропотъ на ботуши. По стѣпалата отъ таванската стая слизаше чичо Витанъ, най-възрастниятъ измежду войницитѣ, и мърморѣше:

— Не може така, трѣбва да го видя. . . това циганче. Може да го отнесе бурята.